

og tí bera tey tað fram fyri Gudi í dópinum.

– Sjúlvandi eru umstøðurnar og møguleikarnir ymskir, og tí skulu vit, sum eru eldri stuðla teimum ungu foreldrunum, at tey kunnu hava eina rímliga tilveru í gerandislívi teirra. Tað er okkara uppgáva, sigur Sonja Klein.

Í hesum døgum eru konfirmantarnir farnir at ganga til prest, og Sonja Klein dámar ógvuliga væl at undirvísa konfirmantum.

– Eg haldi, at tey eru í einum ógiligum fittum og spennandi aldri. Samstundis er hetta eisini ein trupul aldur hjá teimum, har tey hvørki eru børn ella vaksin. Tí hevur tað stóran týdning, at tey fáa eina góða og positiva tíð, meðan tey ganga til prest. Sum prestar eiga vit altíð at hugsa um at fáa tað besta fram í teimum.

– Um konfirmatiónina siga vit, at tey ungu skulu játta dópin, sum tey vóru doypt við, meðan tey vóru lítil, men henda játanin er dupul, tí tey verða eisini sjálvi játtað í, at tey eru elskaði bæði himli og á jørð.

– Í kirkjuni verða tey játtað í, at Gud elskar tey júst, sum tey eru, og tá ið tey koma heim og hátíðarhalda dagin og fáa og gávur, verða tey játtað í, at tey so sannliga eru verd at vera góð við.

– Tað er eisini av stórum týdningi, at tey ungu fáa eina góða barlast við sær út í lívið. Nógvar tilboð eru til tey ungu av øllum møguligum slag eisini innan trúarøkið. Tá er gott at hava eitt fast haldipunkt, sum gevur samanhag og meining í lívinum, og so standa tey eisini sterkari, sigur Sonja Klein.

Eg kann ikki taka sorgina frá fólki

– Tú skalt eisini ugga í sorg. Hvussu megnar tú prestastarvið, tá óskiljandi vanlukkur raka fólk?

– Tá sorgin rakar, stendur tú sum øll onnur púra ber, men tá ið eg komi út sum prestur, havi eg meira enn mínar egnu meingar við til tey avvarandi. Her kunnu vit aftur taka fram ta dópsmyndina, sum eg nevndi í áðni – at Gud tekur yvir, har vit menniskju ikki rokka.

– Tað hevur stóran týdning at vera saman við teimum sorgarbundnu bæði sum prestur og sum menniskja, tosa við tey, lurta og ikki koma við nøkrum loysnum, tí tað eru ongar loysnir.

– Vit eru so hjálparleys, tá ið sorgin rakar, og vit kunnu ikki gera nakrar broytingar í tí, sum er hent, men við at tosa við tey, lurta og við at koma við einum Guds orði kann presturin vera teimum ein stuðul. Hann kann ikki taka sorgina burtur ella broyta nakað, men hann kann vera við til at geva teimum ta vónina, sum gleðiboðskapurin boðar okkum, og sum gongur longur enn til hetta lívið.

Prestur grætur ikki á kórsgáttini

– Hvussu ávirkar sorgin prestin?

– Sorgin og neyðin hjá øðrum menniskjum ávirkar altíð. Sjúlvandi ber tað ikki til, at presturin stendur á kórsgáttini og grætur, tá ið hann skal prædika yvir tann deyða. Tað eru tey ið hava mist, sum syrgja og gráta, og hesa sorgina kann presturin ikki fara at taka frá teimum. Uppgávan hjá honum er júst at vera til ugga og stuðul. Á ein ella annan hátt er tað soleiðis, at tá ið tú stendur í hesi støðni, so fært tú ta styrkina, sum skal til, hóast tað við hvørt kann vera ógvuliga syrgiligt.

Kvinnur og menn skulu brúka sínar gávur

Spurd um tað er munur á kvinnuligum og mannligum prestum, so heldur Sonja

Klein at bæði kynini supplerera væl hvønn annan, og at kvinnu- og mannligir prestar kunnu stuðla væl hvør øðrum.

– Tað verður sagt um konufólk, at tey eins og hava eina innbygda trongd til umsorgan, sum ger tað meira nátturligt hjá kvinnum at tosa um kensluborin mál, meðan maðurin er meira við tí innbygda autoritetinum, sum tosar ávarsliga við fólk. Í míni verð hevur hetta tó líka so nógvar við tann einstaka persónin at gera, sum tað hevur við kynini at gera.

– Veruleikin er nú eina ferð tann, at Gud hevur skapt okkum sum mann og kvinnu, og sjúlvandi er brúk fyri báðum kynunum í arbeiði hansara her á jørðini. Hann hevur givið okkum øllum gávur, og hesar skulu vit brúka, bæði menn og kvinnur.

Tulka menn og kvinnur bíbliuna á sama hátt?

– Ongin munur er á, hvussu mannligir og kvinnuligir prestar tulka bíbliuna, men vit kunnu hava eina ymiska tilgongd til ein tekst, orsaka av at vit hava ymiska bakgrund og ymiskar lívsroyndir, men tað nýtist ikki at hava nakað við kynið sum so at gera.

– Í summum førum hava menn og kvinnur ivaleyst ymiska fatan ella brúka ymiskar royndir í lívinum, tá ið tey skulu tulka ein tekst. T.d. havi eg ongantíð verið til skips, tí kann eg heldur ikki brúka dømi úr sjólvíum í eini prædiku, í øllum førum er tað ikki nakað, sum eg sjálv havi upplivað.

Kennir myndina aftur

– Hinegin tá ið Jesus lýsir viðurskiptini millum Gud og menniskju við myndum av

kvinnuni, sum skal eiga barn, so kenni eg, at skilji hesa myndina hjá honum.

– Jesus sigur frá kvinnuni, sum skal føða barnið. Hon stúrir fyri píðuni, áðrenn barnið er føtt, men tá ið hon hevur átt, gloymir hon píðuna í ovurstóru gleði síni yvir barnið.

– Slíka mynd havi eg sum kvinna lætt við at skilja, tí eg havi roynt tað sjálv. Kanska kann eg eisini taka kirkjuliðið við mær inn á føðistovu, og fáa tey at uppliva hesa gleðina, og harvið fáa eina mynd av viðurskiptum millum Gud og menniskju upp á ein góðan máta.

– Og kortini, kanska er hesin munurin við at vera burtur eisini. Í dag eru menninir hjástaddir á føðistovu, tá ið konan skal eiga, tí skilja menn eisini dýpdina í hesi myndini og duga líka so væl at liva seg

– Veruleikin er nú eina ferð tann, at Gud hevur skapt okkum sum mann og kvinnu, og sjúlvandi er brúk fyri báðum kynunum í arbeiði hansara her á jørðini. Hann hevur givið okkum øllum gávur, og hesar skulu vit brúka, bæði menn og kvinnur, sigur Sonja Klein, sum er prestur í Havnar Kirkju, Nólsoy og Kaldbak

inn í hesa myndina sum konur gera tað.

Ikki seta kvinnur og menn í hvør sín bás

– Nei, eg haldi ikki, at vit kunnu seta kvinnur og menn í hvør sín bás, soleiðis at mannligir prestar gera meira við tað fagliga innan prestaøkið, meðan kvinnurnar taka sær meira av tí umsorganarliga. Kvinnur gera líka so nógvar við tað fagliga, eins og menn hava meira og meira tey bleytu virðini við í teirra arbeiði. Vit tulka út frá okkara egnu royndum og lívsfatan, soleiðis at tað kann verða til gleði og gagn fyri øll, sum skulu hava við prestin at gera.

Vit hava tosað leingi, og hava verið víða um í arbeiðsdegnum hjá presti og skilja, at hetta er ikki eitt átta til fyra starv, sum verður lagt til viks, tá ið arbeiðstíðin er av.

Maðurin er prestasonur

– Hvussu fært tú íblástur til arbeiði títt, og hvussu verður tú, sum skalt stuðla onnur styrki í at halda fram í tínum arbeiði?

– Tað hevur stóran týdning fyri meg at fylgja væl við í tí, sum fer fram í samfelagnum, t.d. í fjølmiðlunum. Eg siggi øll tey føroysku bløðini, og royni eftir førminum at lesa tey.

– Harafturat haldi eg eisini Kristeligt Dagblad, so eg kann fylgja við, hvat gongur fyri seg bæði í samfelagnum og á kirkjuliga økinum í Danmark. Mær dámar sera væl at lesa fagar bókmentir, og tann vegin ber eisini til at fáa íblástur til arbeiðið.

– Nú stendur tað beinleiðis í prestalýftinum, at vit í eisini fagliga skulu útbúgva okkum alla tíðina, og tað royni eg so at gera á ymiskan hátt við lesnaði, skeiðum o.s.fr.

– Harafturat havi eg góða hjálp í familjuni hjá mær. Maður mín er prestasonur og hevur kanska av tí orsök stórra møguleikar at skilja arbeiði mitt.

– Eitt nú er hann altíð við mær í kirkju, og hann stuðlar meg, eins og mamman stuðlaði pápa hansara.

– Tað er kanska teirra fyrimynd, sum gongur aftur hjá okkum, hóast leiklutir okkara eru øvugt av tí, sum var í familjara barnaheimi. At hansara skilur og hevur áhuga fyri arbeiðnum hjá mær, er ein stórrur fyrimunur fyri meg, sigur Sonja Klein.